ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1*

RELATIONSHIP BETWEEN EDUCATIONAL ADMINISTRATION BASED ON CONCEPT OF PROFESSIONAL LEARNING COMMUNITIES AND PROMOTING LIFE SKILLS STUDENTS IN DIGITAL ERA, PRA CHIM NON-KHUN INTEGRATED EDUCATION QUALITY DEVELOPMENT NETWORK SCHOOL, UNDER THE SI SA KET PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 1

ธัญญารัตน์ นิติพจน์[1], เจริญวิชญ์ สมพงษ์ธรรม[2] และ โชติรส อัครธนาโชติ[3]
Thanyarat Nitiphot[1], Charoenwit Somphongtam[2] and Chotirose Akkrathanachot[3]
[1-2]บัณฑิตวิทยาลัย, [3]คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี
[1-2]Graduate School, [3] Faculty of Nursing Science Ratchathani University, Thailand
Corresponding Author's Email: mewthanyaratmew@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ 2. ศึกษาการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล และ 3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน จำนวน 155 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม 2 ฉบับ ได้แก่ แบบสอบถามการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ จำนวน 20 ข้อ มีค่า IOC 1.00 ค่าอำนาจจำแนก .430–.839 และค่าความเชื่อมั่น .93 และแบบสอบถามการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล จำนวน 20 ข้อ มีค่า IOC 1.00 ค่าอำนาจจำแนก .444–.875 และค่าความเชื่อมั่น .95 สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน

* Received 14 May 2026; Revised 19 May 2026; Accepted 30 September 2026

ผลการวิจัยพบว่า 1) การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.40, S.D. = .378) 2) การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.36, S.D. = .318) และ 3) การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: การบริหารสถานศึกษา, ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ, การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล

Abstract

This research aimed to: 1. examine school administration based on the concept of Professional Learning Communities (PLC); 2. investigate the promotion of students' life skills in the digital era; and 3) study the relationship between school administration based on the concept of Professional Learning Communities and the promotion of students' life skills in the digital era in schools. The sample group consisted of 155 participants. The research instruments comprised two sets of questionnaires. The first questionnaire, consisting of 20 items on school administration based on the concept of Professional Learning Communities, yielded an IOC value of 1.00, discrimination indices ranging from .430 to .839, and a reliability coefficient of .93. The second questionnaire, consisting of 20 items on the promotion of students' life skills in the digital era, yielded an IOC value of 1.00, discrimination indices ranging from .444 to .875, and a reliability coefficient of .95. The statistical methods employed for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and Pearson's Product-Moment Correlation Coefficient.

The research findings revealed that: 1) school administration based on the concept of Professional Learning Communities was overall practiced at a high level; 2) the promotion of students' life skills in the digital era was overall practiced at a high level; and 3) school administration based on the concept of Professional Learning Communities demonstrated a positive relationship with the promotion of students' life skills in the digital era at the .01 level of statistical significance, with a moderate degree of correlation.

Keywords: School Administration, Professional Learning Communities, Promotion of Students' Life Skills in the Digital Era

บทนำ

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) เป็นกระบวนการที่ครูรวมตัวกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้และพัฒนาการปฏิบัติงานร่วมกัน เพื่อยกระดับสมรรถนะทางวิชาชีพและพัฒนาคุณภาพผู้เรียน โดยเน้นการทำงานเป็นทีม การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง และการสร้างวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ ซึ่งช่วยให้ครูเกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและส่งผลต่อคุณภาพการจัดการศึกษาอย่างยั่งยืน (สิริพันธุ์ สุวรรณมรรคา, 2562) ขณะเดียวกัน ทักษะชีวิตในยุคดิจิทัลถือเป็นสมรรถนะสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ แก้ปัญหา จัดการอารมณ์ และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยีได้อย่างเหมาะสม อันเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในศตวรรษที่ 21 (สถาบันการวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2567)

โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ตระหนักถึงปัญหาทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล ทั้งจากการเข้าถึงสื่อออนไลน์อย่างไม่เหมาะสม ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยง และการขาดภูมิคุ้มกันทางจิตใจ จึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมการพัฒนาครูผ่านแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยเสริมสร้างทักษะชีวิตของนักเรียนให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสมในสังคมดิจิทัล ผู้วิจัยจึงศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพครู ผู้เรียน และการบริหารสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1
2. เพื่อศึกษาการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่าย

พัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1

สมมติฐานของการวิจัย

การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 มีความสัมพันธ์กันทางบวก

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ดังนี้

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ปีการศึกษา 2568 มีโรงเรียนในสังกัด 16 โรงเรียน ประชากรทั้งสิ้น 260 คน จำแนกเป็น ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 22 คน และครูผู้สอน จำนวน 238 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1, 2568)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ปีการศึกษา 2568 มีโรงเรียนในสังกัด จำนวน 16 โรงเรียน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan (1970) ได้กลุ่มตัวอย่าง 155 คน จำแนกเป็น ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 16 คน และครูผู้สอน จำนวน 139 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดชั้นภูมิตามสถานะของบุคลากร จากนั้นทำการสุ่มในแต่ละชั้นภูมิด้วย วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสอบถาม ได้แก่ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน และโรงเรียนที่ปฏิบัติงาน

ตอนที่ 2 การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1

ตอนที่ 3 การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของ Likert

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ดำเนินการขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จากมหาวิทยาลัยราชธานี และนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ฯ พร้อมแบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ด้วยตนเอง และรับกลับคืนด้วยตนเอง

3.2 ดำเนินการขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จาก มหาวิทยาลัยราชธานี และนำหนังสือขอความอนุเคราะห์ฯ พร้อมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ด้วยตนเอง และขอรับกลับคืนด้วยตนเอง

3.3 ดำเนินการขอหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากมหาวิทยาลัยราชธานี และนำส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์ฯ พร้อมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยส่งด้วยตนเอง และขอรับกลับคืนด้วยตนเอง

3.4 แบบสอบถามได้รับคืนมา ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ บันทึกคะแนน และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับการศึกษาประสบการณ์ทำงาน และโรงเรียนที่ปฏิบัติงาน ลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Checklist) ทำการวิเคราะห์ด้วยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

4.2 การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ทำการวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำไปแปลผลโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ย 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.3 การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1ทำการวิเคราะห์ด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำไปแปลผลโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ย 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลมีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

5.4 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson (Pearson's correlation) โดยใช้เกณฑ์ในแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ของ Best (1977) ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.81-1.00 มีความสัมพันธ์กันในระดับมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.51-0.80 มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.21-0.50 มีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.01-0.20 มีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) 0.00 ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษา การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จำแนกเป็นโดยรวมและรายด้าน และรายด้านและรายข้อ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการปฏิบัติของการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 **โดยรวมและรายด้าน**

n = 155

ด้านที่	การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1.	ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ	4.39	.384	มาก
2.	ด้านการร่วมแรงร่วมใจสร้างสรรค์นวัตกรรม	4.43	.434	มาก
3.	ด้านวิสัยทัศน์ร่วม	4.29	.479	มาก
4.	ด้านโครงสร้างสนับสนุนสมรรถนะ	4.44	.582	มาก
5.	ด้านภาวะผู้นำร่วมและสมาชิก	4.43	.539	มาก
6.	ด้านชุมชนกัลยาณมิตร	4.38	.605	มาก
รวม		**4.40**	**.378**	**มาก**

จากตารางที่ 1 พบว่า การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.40, S.D. = .378) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1. ด้านโครงสร้างสนับสนุนสมรรถนะ ($\bar{X}$ = 4.44, S.D. = .582) 2. ด้านการร่วมแรงร่วมใจสร้างสรรค์นวัตกรรม ($\bar{X}$ = 4.43, S.D. = .434) 3. ด้านภาวะผู้นำร่วมและสมาชิก ($\bar{X}$ = 4.43, S.D. = .539) 4. ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ ($\bar{X}$ = 4.39, S.D. = .384) 5. ด้านชุมชนกัลยาณมิตร ($\bar{X}$ = 4.38, S.D. = .605) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 6. ด้านวิสัยทัศน์ร่วม ($\bar{X}$ = 4.29, S.D. = .479) ตามลำดับ

2. ผลการศึกษา การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จำแนกเป็นโดยรวมและรายด้าน และรายด้านและรายข้อ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย ดังตารางที่

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการปฏิบัติของการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 **โดยรวมและรายด้าน**

n = 155

ข้อ	การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1.	การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น	4.43	.530	มาก
2.	การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์	4.38	.408	มาก
3.	การจัดการด้านอารมณ์และความเครียด	4.34	.422	มาก
4.	การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น	4.31	.478	มาก
รวม		**4.36**	**.318**	**มาก**

จากตารางที่ 2 พบว่า การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.36, S.D. = .318) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ 1. การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ($\bar{X}$ = 4.43, S.D. = .530)2. การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ($\bar{X}$ = 4.38, S.D. = .408) 3. การจัดการด้านอารมณ์และความเครียด ($\bar{X}$ = 4.34, S.D. = .422) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 4. การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ($\bar{X}$ = 4.31, S.D. = .478) ตามลำดับ

3. ผลการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson (Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1

n = 155

ตัวแปร	การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น (Y_1)	การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Y_2)	การจัดการด้านอารมณ์และความเครียด (Y_3)	การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Y_4)	การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล (Y)
ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ (X_1)	.104	.278**	.472**	-.094	**.254****
ด้านการร่วมแรงร่วมใจสร้างสรรค์นวัตกรรม (X	.456**	.373**	.362**	.018	**.436****
ด้านวิสัยทัศน์ร่วม (X_3)	.479**	.473**	.348**	-.033	**.454****
ด้านโครงสร้างสนับสนุนสมรรถนะ (X_4)	.644**	.449**	.387**	.062	**.563****
ด้านภาวะผู้นำร่วมและสมาชิก (X_5)	.732**	.441**	.316**	.105	**.590****
ด้านชุมชนกัลยาณมิตร (X_6)	.673**	.463**	.332**	-.049	**.520****
การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิด PLC (X)	**.724****	**.561****	**.485****	**.008**	**.645****

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยรวมการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (X) มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในระดับปานกลาง (r_{xy} = .645**) เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน เรียงลำดับตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกมากไปหาบวกน้อย ได้แก่ การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น (Y_1) (r_{xy} = .724**) การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ (Y_2) (r_{xy} = .561**) และการจัดการด้านอารมณ์และความเครียด (Y_3) (r_{xy} = .485**) และมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล (Y) อย่างไม่มีมีนัยสำคัญทางสถิติ อยู่ในระดับน้อยมาก จำนวน 1 ด้าน คือ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น (Y_4) (r_{xy} = .008)

อภิปรายผล

อภิปรายผลในประเด็นดังต่อไปนี้

1. การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1. ด้านโครงสร้างสนับสนุนสมรรถนะ 2. ด้านการร่วมแรงร่วมใจสร้างสรรค์นวัตกรรม 3. ด้านภาวะผู้นำร่วมและสมาชิก 4. ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ 5. ด้านชุมชนกัลยาณมิตร และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 6. ด้านวิสัยทัศน์ร่วม ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของประทีป วงษ์สุวรรณ (2562) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงนวัตกรรมของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครูในกระบวนการ PLC อย่างเป็นระบบ ส่งผลให้เกิดการพัฒนานวัตกรรมการเรียนรู้และยกระดับคุณภาพผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

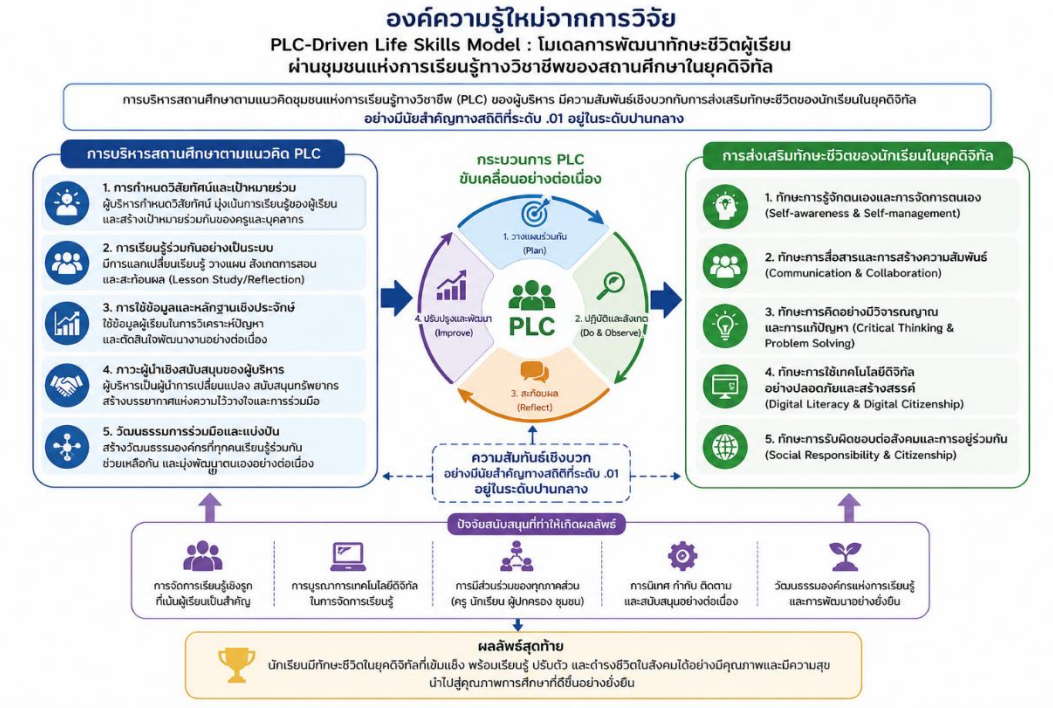
2. การส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ จำนวน 4

ข้อ ได้แก่ 1. การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น 2. การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ 3. การจัดการด้านอารมณ์และความเครียด และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ 4. การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริญญา คำภา (2563) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 5 ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุกช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจ และการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 โดยรวมการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 3 ด้าน เรียงลำดับตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกมากไปหาบวกน้อย ได้แก่ การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และการจัดการด้านอารมณ์และความเครียด และมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล อย่างไม่มีมีนัยสำคัญทางสถิติ อยู่ในระดับน้อยมาก จำนวน 1 ด้าน คือ การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นแท้จริง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรชัย พรหมทอง (2562) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะครูกับการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 4 ผลการวิจัยพบว่า สมรรถนะครูด้านการจัดการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนในระดับน้อยถึงปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเฉพาะด้านการคิดวิเคราะห์และการจัดการอารมณ์ของผู้เรียน ขณะที่ด้านทักษะทางสังคมมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำหรือไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย คือ การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียนในยุคดิจิทัล โดย PLC ทำหน้าที่เป็นระบบที่เชื่อมโยงการพัฒนาครูสู่ผลลัพธ์ของผู้เรียนอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ยังพบว่า คุณภาพของการขับเคลื่อน PLC โดยผู้บริหารมีความสัมพันธ์โดยตรงกับระดับการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และถึงแม้ว่าระดับความสัมพันธ์ที่ปานกลางชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะชีวิตของผู้เรียนไม่สามารถพึ่งพา PLC เพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องบูรณาการร่วมกับปัจจัยสนับสนุนอื่น เช่น การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เทคโนโลยีดิจิทัล และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน จึงจะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 1 การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

สรุป จากการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 สามารถสรุปได้ดังนี้ การบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านโครงสร้างสนับสนุนสมรรถนะ การร่วมแรงร่วมใจสร้างสรรค์นวัตกรรม ภาวะผู้นำร่วมและสมาชิก การเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ ชุมชนกัลยาณมิตร และด้านวิสัยทัศน์ร่วมต่ำสุด ส่วนการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โดยรวมอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ การจัดการอารมณ์และความเครียด และการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นต่ำสุด และการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในระดับปานกลาง โดยด้านที่สัมพันธ์สูงสุด ได้แก่ การตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น รองลงมาคือ การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจและแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ และการจัดการอารมณ์และความเครียด ส่วนการสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับน้อยมากและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 ควรกำหนดนโยบายและแนวทางการพัฒนาการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) ให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม โดยเน้นการเชื่อมโยงกับการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลอย่างครบทุกด้าน ทั้งด้านการคิดวิเคราะห์ การจัดการอารมณ์ และการสร้างสัมพันธภาพที่ดี เพื่อยกระดับคุณภาพผู้เรียนอย่างรอบด้าน

1.2 ผู้บริหารสถานศึกษาควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC) อย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการบูรณาการให้เชื่อมโยงกับการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนทั้ง 4 ด้านอย่างสมดุล เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะด้านการตระหนักรู้ในตนเองและการคิดวิเคราะห์ที่มีความสัมพันธ์สูงกว่า ดังนั้นควรเพิ่มกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะด้านการสื่อสารและการสร้างสัมพันธภาพให้มากขึ้น

1.3 ผู้บริหารควรพัฒนาแนวทางการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพในด้านที่มีความสัมพันธ์ต่ำหรือไม่ชัดเจน เช่น การจัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงการทำงานร่วมกันของครูไปสู่การพัฒนาผู้เรียนโดยตรง เพื่อเพิ่มประสิทธิผลของการบริหารให้ส่งผลต่อทักษะชีวิตของนักเรียนอย่างครอบคลุมและยั่งยืน

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพิ่มเติม เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสนทนากลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัลอย่างแท้จริง

3.2 ควรขยายขอบเขตการวิจัยไปยังกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้น เช่น ระดับมัธยมศึกษา หรือสถานศึกษาในสังกัดอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการบริหารสถานศึกษาและการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียน และเพิ่มความครอบคลุมของผลการวิจัย

3.3 ควรศึกษาปัจจัยตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียน เช่น ภาวะผู้นำทางวิชาการ วัฒนธรรมองค์กร หรือการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้ได้องค์ความรู้ที่รอบด้านและสามารถนำไปใช้พัฒนาคุณภาพการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ประทีป วงษ์สุวรรณ. (2562). การพัฒนารูปแบบชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงนวัตกรรมของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 3 .ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปริญญา คำภา. (2563). การพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 5. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น. Thai Digital Collection-TDC. https://www.thailis.or.th/tdc/search_result.php

สถาบันการวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2567). การจัดทำยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เกิดความรับผิดชอบ. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.

สถาบันส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพเยาวชน (สสค.). (2563). กรอบแนวคิดเกี่ยวกับทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล และเทคนิค RCA. สถาบันส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพเยาวชน.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). แนวทางการพัฒนาชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (PLC). สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1. (2567). แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1.

สิริพันธุ์ สุวรรณมรรคา. (2562). ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเพื่อการพัฒนาการศึกษา. ในประมวลสาระชุดวิชานวัตกรรมการบริหารการศึกษาและภาวะผู้นำ (หน่วยที่ 6). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุรชัย พรหมทอง. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสถานศึกษาตามแนวคิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพกับการส่งเสริมทักษะชีวิตของนักเรียนในยุคดิจิทัล โรงเรียนกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาแบบบูรณาการประจิมโนนคูณ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 .ใน วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ.